

λεστέρων και δημοδεστέρων φράσεων· και ἡ φωνὴ και τὸ παράστημά του εἶνε ὁ θρίαμβος τοῦ γήρατος. Ἐνῶ κατέρχεται, τὸ Βῆμα τρίξει ὑπὸ τοὺς πόδας του, ὡσεὶ ἐκφέρει στεναγμὸν ἀνακουφίσας.

*

Ἄλλ' ἤδη τὸ ζήτημα τ' ἀρπάζει ὁ κ. **Ταρπάζης**, βουλευτῆς Τρικινάλων· και εἶνε ἀνηλθὴς· ὁμιλεῖ ἐπὶ δίωρον και πλέον· και τὰ λόγια του δὲν εἶνε λόγος, ἀκριβῶς εἰπεῖν, εἶνε ἀράδιασμα γεγονότων, λεπτομερειῶν, ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων, παραδόσεων, δεσμῶν, βασιανιστηρίων, αὐτοκτονιῶν, Ὀσμανιδῶν και Ἀλπασσάδων. Ὁ κ. Ταρπάζης εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν βουλευτῆς τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος· κατάγεται ἀπὸ τὸ χωρίον Ζάρκο, ὅπερ εἶνε ἡ ἐστία τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος ἐν Θεσσαλίᾳ, και εἶνε υἱὸς ἐνὸς τῶν πρώτων ἀποστατῶν καλλιεργητῶν. Ἐξελέθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του μόνον· και μόνον διὰ τὴν παραστῆ ἐν τῇ Βουλῇ συνήγορος τῶν αἰτήσεων των. Ὀλίγη, ὡς φαίνεται, προσοχὴ ἐδόθη ὑπ' ἐκείνων εἰς τὴν προσωπικὴν εὐφρόδειαν τοῦ ἀντιπροσώπου των, ἐχόντων ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν εὐφρόδειαν τῶν γεγονότων, ἐν οἷς μετὰ ζήλου και ὑπερβαλλούσης ἀκριβείας φαίνεται ἐγκύψας ὁ βουλευτῆς Τρικινάλων. Καὶ οὕτω ἡ ῥητορικὴ του εἶνε ἡ ῥητορικὴ τῶν πραγμάτων· διότι οὗ ῥήτωρ ἐκεῖνος, εἶνε ἀστείωτάτος. Κατ' ἀρχάς ἤρξατο μὲ προθέσεις καλλιεποῦ, ἀγορητοῦ ἀπὸ τοῦ προῖστορικῶς χρόνου τῆς Θεσσαλίας, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεσε πατριδα τῶν περιγημιῶν ἡρώων, τῶν δώδεκα θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, και διὰ κεραυνωδῶν φασμάτων και ἄλλων ταιούτων κοσμημάτων ἐπειράθη νὰ χωρήσῃ ἐπὶ τὰ πρόσω· ἀλλὰ ταχέως ἐγκατέλιπε τὰ φιλόδοξα ὄνειρά του, και τὸ πανηγυρικὸν ὄφος ἐξέπεσε εἰς ὄφος δικολάβου ὑπερασπιζομένου τὰς ὑποθέσεις του ἐν τῷ εἰρηνοδικεῖῳ. Εἶνε νέος ἀκόμη, μὲ εὐχρον και εὐτολμον φυσιογνωμίαν· ἡ δὲ φωνὴ του ἐνθυμίζει τὴν τοῦ μακαρίτου Κότταρη, συνθλίβουσα και παραρμοφουσα τσουσικώτατα τοῦς ἤχους τῶν λέξεων: Ἰδιος ἡ ὑπαρχέουσις ἔφειρε τὸ δικαίωμα διὰ συντόμου μῆσων κτλ. Ἄλλ' ἡ ὑπεμονὴ τῶν συναδέλφων του πρὸ τῶν ἀτλευτήτων λεπτομερειῶν του ἐξαντλεῖται· και αὐτὸς ἔ τὸσον ἡσυχος κ. Σωτηρόπουλος ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ ἀνακράζει: εἰς τὸ συμπέρασμα! Ἄλλ' ὁ κ. Ταρπάζης ἔχει τὴν ἰσχύν νὰ κωφεύῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις και νὰ μὴ συναρπάζεται ὑπὸ τῶν διακοπῶν. Ἐξακολουθεῖ λοιπὸν, ἐξακολουθεῖ, και ἐπὶ τέλους ἐν ὧρᾳ ἀνανακλάσει τοῦ διαθυρμικῶν προοιμίου του, συμπεραίνει ἐξορκίζων τὴν Βουλὴν ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, τῆς δικαιοσύνης, και πασῶν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, νὰ ἀποπέμψῃ τοῦς λεγομένους ἰδιοκτιτάς, ἀποζημιουμένους μόνον λόγῳ τοῦ ἴμορου.

Ποῖν ἀκόμη τελειώσῃ, ὁ κ. Στεφανίδης καθίσταται ἤρως θυροβώδους τινος ἐπεισοδίου πυδοκροτημάτων και ἀποδοκιμασιῶν, καθ' ὃ διαπρέπει ὁ κ. **Δελιγιάννης**, λυσσώδως τὴν ῥάβδον του καταφέρων ἐπὶ τῶν ἐδωλιῶν και τοῦ ἐδάφους, εὐτυχῶς.

Και ὁ κ. Ζυγαμαλάς ὑποστηρίζω ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν ἀναβολὴν τῆς συνεδριάσεως, δέχεται κατὰ πρόσωπον ἐν **Παλατῇ!** τοῦ Μοντεσάντου, ἐνῶ ὁ κ. Φιλάρετος ῥίψας ἐν τῷ μέσῳ τὴν πρότασιν του περὶ ἀναβολῆς διὰ τὴν αὐριον Κυριακὴν, συμβιβάζει και τὴν ὑποκριτικὴν καθήλωσιν τῆς συμπολιτεύσεως ἐπὶ τῶν ἐδωλιῶν τας, και τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὰ ὑπὲρ τῆς ἀναβολῆς κενὰ ἐπιχειρήματα.

Κυριακὴ — 6 Φεβρουαρίου.

Ἵπὲρ τῆς προτάσεως τοῦ κ. Φιλάρετου συνηγορεῖ ἐπὶ τὸ

δογματικώτερον χωροφύλαξ τις ἐξωθεν τοῦ βουλευτηρίου λέγων πρὸς πολίτην διαπορούντα ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀνοικτοῦ βουλευτηρίου: «ἡ ὑπηρεσία δὲν ἔχει Κυριακὴ!»

Ἄλλὰ δυστυχῶς δὲν συμμερίζονται τὸ δόγμα τοῦτο οἱ πλείστοι τῶν κ. βουλευτῶν, και οἱ συνελθόντες, μετὰ μακρῶς κατ' ἰδίαν συζητήσεις τῶν κκ. Ταρπάζη και Ποταμιάνου, ἐν αἷς ἀνταλάσσονται βροχῆδον αἱ χειρονομίαι, διαλύονται δι' ἔλλειψιν ἀπαρτίας, ἐνῶ τὸ πολύπτυχον και ἐρυθροθύσανον μπουνοῦζι τοῦ κ. Στεφανίδου μοι ἐνθυμίζει ὅτι εἰσερχόμεθα εἰς τὰς Ἀπόκρως.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Και πάλιν ὁ Κουμουνοῦρος ἐτράπη ἐπὶ τὰ βελτίω. Μεγάλην ψυχικὴν διάθεσιν, μεγαλειτέρην ὄρεξιν, και βεβαιότητα ὑποκειμενικὴν ὅτι οὐδένα διατρέχει κίνδυνον.

Τὶ ὄραία νουκτιὰ, ξανθὴ και γλυκυτάτη ἡ τοῦ προχθεσινού Σαββάτου, και πότον σκυθρωπὴ και ἀγρία ἐξημέρωσεν ἡ Κυριακὴ. Τὸ λέγομεν μετὰ πάνου· ὅχι διότι ἐνδιαφερόμεθα πλέον διὰ τὰς ἰδιοτροπίας του καιροῦ, και μάλιστα τοῦ σημειωμένου Φεβρουαρίου, ἀλλὰ διότι ἡ προχθεσινὴ Κυριακὴ ἦτον ἡ πρώτη τῶν Ἀποκρῶν, και φοβούμεθα μήπως ὑπάρχη μοχθηρὰ πρόθεσις νὰ παραταθῇ τοιοῦτος και ἐπὶ τῶν ἄλλων συνεχῶν Κυριακῶν. Τὸν ἐξορκίζομεν λοιπὸν, ὡς ὁ κ. Ταρπάζης τὴν Βουλὴν ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, νὰ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὰς τοιαύτας ἐχθρικός καθ' ἡμῶν διαθέσεις του.

Ἐν τούτοις, και μεθ' ὅλην τὴν ἀντιπολιτεύσιν τοῦ καιροῦ μας, δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τῆν Κυριακὴν μας κανὲν ἀπὸ τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων τας, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσιν αὐτὴν ὡς τὸ πρῶτον Ἀποκριτικὸν ἔαρ μας. Και τὰ θυροβώδως περιτρέχοντα τὰς συνοικίας ῥόπαλα και οἱ γαρομέροι και ἡ ἀρκούδα και ἡ κλασικὴ καμήλα — τὴν εἶδομεν — και ὁ ἀθάνατος **Περικλέτος** ἐθριάμβευον προχθές. Και εἰς τὸ πείσμα τοῦ ψύχους ἦταν ζωηραὶ, ἀν οὐχὶ κατὰμῆστοι αἱ πλατεῖαι μας, και εἰς τὸν περίπατον μᾶς ἐθέρμαινον αἱ γλυκειαὶ συναντήσεις τῶν ἐθιμωτέρων δεσποινίδων μας, και μᾶς ἐμοσχοδόλουν ἐν ἀφρονιᾷ εἰς φιλοκάλους ἀνοδοσμάς τὰ ζουμπούλια και οἱ μενεξέδες.

Ἡ αὐθάδεια τοῦ κ. Βαλέττα νὰ ἐπινυλάβῃ ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν γλώσσαν ἣν μετεχειρίζετο ὡς ἀντιπολιτευόμενος τῷ 1879, ὅτε πρὸς τὸν κ. Τρικουπὴν ἀπεβλέπομεν ὡς πρὸς τὸν τιμιώτερον και ἀκεραιώτερον πολιτευτὴν, εὐρεν ἄξιον τιμητὴν ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ κ. Δημητρακῆ, διατραγωδήσαντος τὰ ὄργια τῆς τρικουπικῆς διοικήσεως ἐν Θεσσαλίᾳ και κατεριωνευθέντος εὐφρόεστατα τοῦ κ. Βαλέττα, τὸν ὁποῖον ὁ ἀρχηγὸς του σχεδὸν ὡς εὐεργέτην τοῦ δημοσίου Ταμείου παρέστρεψεν εἰς τὴν Βουλὴν. τοῦθ' ὅπερ ἔκαμε τὸν Δημητρακῆν λεπτότατα ν' ἀπαντήσῃ: «Τὸ πιστεύω, διότι εἶνε και οἱ δύο (Βαλέττας και Καζάζης) πλοῖστοι και ἐλευθέροι. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον ἀπάντησε πρὸς τινὰ μωρὸν διακοπὴν τοῦ κ. Ῥάλλη: «Εἴσθε πεπεισμένοι ὅτι θὰ εἴσθε ἐπὶ δύο ἔτη ὑπουργοὶ διὰ τὴν ἔχῃ και ὁ Καζάζης ἐξησφαλισμένα τὰ προσόντα τοῦ Τμηματάρχου», και τὰ ἄλλα περὶ Βαλέττα ὅτι ἀπὸ τὴν σημαίαν τοῦς ἔβουε μόνον τὸ μαῖνικί τας (ὁ στύλος), ἀν και ὁ κ. Πετιμεζᾶς δικημοσβήτησε και τοῦτο

